

Väärä vuori

Muusikon matka

Petteri Kivioja

Väärä vuori

Muusikon matka

Petteri Kivioja

2026

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen,
erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden,
saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja
tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Petteri Kivioja

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie
12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7579-0

Sisältö

Sana ennen matkaa	IV
Luku 1 — Minulle osoitettu polku	1
Luku 2 — Kulaiseen häkkiin	9
Luku 3 — Rinnakkainen minä: Jazz aina mukana	35
Luku 4 — Pitkä vakaus — ja vakauden hinta	47
Luku 5 — Käännekohta	69
Luku 6 — Ulos häkistä	81
Luku 7 — Brasilia — Uusi alkua	97
Luku 8 — Väärä vuori	119
Tietoa kirjoittajasta	135

Sana ennen matkaa

Jokainen elämä on matka. Tämä matka on minun — vuosikymmeniä musiikin, sääntöjen ja odotusten maailmassa, kohti vapautta, jonka saavutin. Seurasin polkua, jota en itse valinnut. Tein virheitä, joita en silloin ymmärtänyt. Vähitellen huomasin, ettei se kehys, jonka mukaan olin elänyt, ollutkaan minun. Suuri osa tästä tarinasta syntyi makoillen riippumatossa, kymmenien kahvimukien ja rauhallisten São Paulon iltojen inspiroimana.

**Tämä on tarina kompuroinnista,
löytöretkistä ja siitä oudosta
rohkeudesta, jota alusta aloittaminen
vaatii — tarina vuoren kiipeämisestä
vain löytääkseni oman tieni.**

Luku 1 — Minulle osoitettu polku

Synnyin Hyvinkäällä, Suomessa, vuonna 1967, ollen perheeni ainoa lapsi. Isäni oli nuori muusikko ja säveltäjä. Määrätietoinen äitini piti perheeni koossa. Musiikki ympäröi minua syntymästäni lähtien. Isäni harjoitteli trumpetin ja pianon soittoa huoneessa, jonka lattialla leikin.

En valinnut soittamista itse. Minulta kysyttiin, minkä puhallinsoittimen valitsisin soitettuani pianoa pari vuotta — ei sitä, halusinko soittaa. Koulukaverini eivät harrastaneet musiikkia ja halusin olla kuten he. Itse asiassa häpesin piano- ja myöhemmin klarinettituntejani. En koskaan esiintynyt kouluni tapahtumissa tai juhlissa.

Harjoittelu oli velvollisuus, jota isäni valvoi, ja usein tunsin itseni turhautuneeksi ja loukkuun jääneeksi, toivoen, että voisin olla ulkona leikkimässä muiden lasten tavoin. Minun piti harjoitella soittamista päivittäin ja isäni raivostui, jos jätin sen väliin. Silti sisälläni kasvoi

hiljalleen jotain: tarkka sävelkorvani,
tekniset taitoni ja ymmärrykseni
musiikista — perusta uralle, jota
en vielä halunnut ja elämälle, josta
lopulta tulisi omani.

Kun olin kahdeksan, isäni ilmoitti
minut Hyvinkään Musiikkiopistoon
piano- ja teorialunneille. Muutaman
vuoden kuluttua klarinetti lisättiin
päivittäisiin rutiineihini — soitin,
joka seuraisi minua vuosikymmenien
ajan — kauan ennen kuin ymmärsin
sen keskeisen merkityksen elämässäni.

Kymmenvuotiaana sain valita
puhallinsoittimen. Valintani oli
saksofoni, sen sointi kuulosti
oikealta minulle. Isäni kuitenkin
selitti, ettei se tullut kysymykseen:

**sinfoniaorkestereissa ei ole
saksofonivakansseja. Saksofonin sijaan
hän valitsi klarinetin. Ensimmäinen
soittimeni oli marssiklarinetti,
Orsi-merkkinen huono ja vuotava
metalliputki, joka teki jokaisesta
sävelestä haasteen.**

**Isälläni oli suunnitelma elämälleni ja
minä seurasin sitä. Opin soittamaan
pianoa, klarinettia ja lopulta
orkesterisoittoa, kuten hän halusi.
Se oli kovaa työtä, joskus kivuliasta
ja joskus yksinäistä, mutta oppimani
asiat olivat hyödyllisiä jatkossa. Tuleva
urani syntyi ponnistelujeni, sitkeyteni
ja lahjakkuuteni ansiosta.**

**Vaikka en vielä soittanut jazzia, kuulin
sitä satunnaisesti levysoittimesta**

Hän teki kaiken oikein — ja päätyi silti väärään paikkaan.

Kolmekymmentä vuotta kestäneen uransa aikana arvostettuna orkesterimuusikkona hän saavutti huipun, joka rakentui kurinalaisuudesta, odotuksista ja menestyksestä. Ulkoisesti se näytti toteutuneelta unelmalta, mutta sisäisesti jokin tuntui olevan hiljaisesti väärin.

Väärä vuori kertoo muusikosta, joka vasta kaiken saavutettuaan ymmärsi kiivenneensä jonkun toisen unelmaa. Jättäen varmuuden taakseen, hän astui tuntemattomaan — vaihtoi täydellisyyden arvaamattomuuteen, turvallisuuden vapauteen ja nuotit hetken luomaan musiikkiin.

Liikkuen perinteen ja spontaaniuden, hallinnan ja vapauden rajalla, tämä on ihmisläheinen tarina identiteetistä, itsensä löytämisestä ja rohkeudesta, joka mahdollistaa uuden alun.

Joskus menestys ei ole huipulle pääsyä.
Joskus se on löytää rohkeutta laskeutua alas.

